

# د استانی کتـب ... به ختیار محمه د

تـبـ ئه گهر کتـبـبت خـشویست، ئه وه مرـفـایه تیت خـشده و... تبـ ئه گهر کتـبـبت خـشوست، ئه وه بوونی خـتـ خـشده و... تبـ ئه گهر کتـبـبـ بخوـنـیته وه، ئه وه ژیا نی خـتـ ده خوـنـیته وه. تبـ ئه گهر عاشقی کتـبـبـ بیت، ئه وه عاشقی ژیا نیت. تبـ ئه گهر ماـهـکـتـ پـ له کتـبـبـ بـت، ئه وه پـ له نوری جوانی و پـ له بـ نی خـشی مه عریفه ده بـت (ئای کتـبـبـ، تبـ چ سحر باز کی بـ حـی شه کت و سرشـتی منی! ئای! تبـ چ پزیشک کی فرـیدانه ی، که ده ته و هـموو کونجه تاریکه کانی بـ حـمـ بپشکنی و ببینی! تبـ چ موعجزه یه کی ئه ی کتـبـبـ، کهوا خواوه ندان و ئیمپراتـره کانی ش بـتـ ده گرن و ملکه چی یاسا و بـ سا و بـ یاره کانی زمان ی تبـن! ئه ی کتـبـبـ، من له به هـشتی تبـ وه، هـموو خواوه نده کانی ش ده بینم. له دـزه خـی حه قیقه ته کانی شته وه، شه یـتان و ئه هریمه ن ده بینم. ئای کتـبـبـ، تبـ چند مه زن و چه نده جوانی! تبـ چ موعجزه یه کی هر هـموو سه ده کانی ئه ی کتـبـبـ!...).

نازیم، تبـ ئه گهر کتـبـبـ بکـی، ئه وه چاکه و مه عریفه به ژیا ن ده به خشی. تبـ ئه گهر کتـبـبت له ده ست بـ، ئه وه له هـموو که سـکـ جیاوازتری: ئه وه خـتی؛ چونکه کتـبـبـ هاوـیـه کی هـمیشه ییته. تبـ ئه گهر وشه ت خـشویست، ئه وه به ته مایت چـژـ له حاـه تی نه مریی بکه یت. تبـ که ده چیته ناو جیهانی وشه وه، ئه وه وهـ خواوه ند هـموو جیهان ده بـته موـکی تبـ... گهـلـ، ئه دی هـموو شتـکـ له وشه وه ( له زمانه وه) هـهـ نا قوو...؟

که واته ئه ی مرـفـ، وهـکـ گوـی وشه هـهـ قوو... له باغستانی کتـبـبـدا! ده هـهـ قوو...! وا جیهان چاوهـوانی تبـیه، که له ده رگا کانی کتـبـبه وه لـی بجیته ژوور و یارمه تی ساـژـکردنی برینه کانی بده ی. ئه و چاوهـوانی تبـیه، که له په نجه ره وونا که کانی کتـبـبه وه ژیا ن کی شایسته تر و باشتري پـ ببه خشی. ئه ی مرـفـ، هـو و ده به بـ کتـبـبـ نه چیته هیچ شوـنـکـ؛ ته نانه ت بـ دـزه خیش کتـبـبـ له گهـ خـتـ ببه! کا تـکـ خواش له بـژی دوا ییدا حیسابت له گهـدا ده کا، ئه وه به کتـبـبـکه وه (هر کتـبـبـکـ که خـتـ حه زت لـیه تی) بـ به ران به ری او هـسته؛ کتـبـبـ پـت ده و کتـبـبـ به ویش ده...، که تبـ چاکی یان خراپی؟ به هـشتی یانی ش دـزه خـی؟...